

„Krisztust öltsetek magatokra, a mennyei ember alakját, és akkor a ti életetek mennyei élet, és ez élet fölött halálnak hatalma nincsen, nincs hatalma a gyűlöletnek és romlásnak.

Ez az élet örökkévaló és boldog élet.

Örökkévaló itt a földön, itt a földön mennyei, és itt a földön örömmel teli élet.

Örömmel teli a szeretet és halhatatlan, romolhatatlan a szeretet, a szeretet mennyei.

A mennyei ember alakját öltsetek föl tehát magatokra, hogy Őt viseljétek az örökkévaló jövőben.

Hogy viselhessétek Őt, öltsetek föl már itt a földön, viseljétek a földi élet napjaiban, a földi élet tetteiben.

Ragyogja be, hassa át tündöklő fényével tetteiteket, földi életetek perceit a szeretet, a mennyei fény, a halhatatlan örökkévalóság, a krisztusi emberség.”

Évközi 7. vasárnap

1Sám 26,2. 7-9. 12-13

1Kor 15,45-49

Lk 6,27-38

Magunkban hordozzuk a földi ember alakját, és magunkon fogjuk hordozni a mennyeiét is.

A mennyei ember az az emberség, amely emberséget Isten valósított meg: megtestesülvén Krisztus emberségében megvalósította a szeretetet.

És ez a szeretet örökkévalónak bizonyult, romolhatatlannak és elpusztíthatatlannak, összetörhetetlennek és örökkévalónak. Krisztus embersége föltamadott, fölötte nincs hatalma halálnak és gyűlöletnek. Krisztus embersége megdicsőült.

Őt, amikor arcul ütötték, nem gyalázhatták meg, mert Ő a bántalomra bántalommal nem válaszolt, imádkozott azokért, akik keresztülszúrták, akik átszegezték, akik kigúnyolták, áldást mondott felettük.

Krisztus a mennyei ember. És Őt, az Ő alakját fogjuk viselni magunkon, de nemcsak a mennyben, nemcsak a jövőben, az örök életben, hanem ma is már. És akkor viseljük a jövőben, a mennyben a mennyei embernek, Krisztusnak az alakját,

ha most is már magunkra öltöttük, már itt a földön is mennyei életet élünk, mennyei emberséget, mennyei életet, a szeretetet - ezt adta parancsba minékünk Krisztus, önmaga alakját, önmaga emberségét.

Ha valaki átkoz benneteket, mondjatok rá áldást!

Ha megütnek titeket, a bántást ne viszonzátok rosszal, hanem szeressétek ellenségeiteket!

Tegyetek jót azokkal, akik rosszat tesznek nektek! Valósítátok meg a szeretetet!

Viseljétek a mennyei ember alakját! Krisztus a mennyei ember.

Krisztus a szeretet megtestesítője, a szeretet megvalósulása az emberségben. És önmagát adta nekünk parancsként, ajándékként, hogy magunkra öltjük, és mintául, hogy kövessük Őt.

Önmagát adta nekünk, a szeretet valóságát, hogy Őbenne éljünk.

Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik üldöznek titeket, akik átkoznak benneteket, azokra mondjatok áldást!

Krisztust öltsetek magatokra, a mennyei ember alakját, és akkor a ti életetek mennyei élet,

és ez élet fölött halálnak hatalma nincsen, nincs hatalma a gyűlöletnek és romlásnak.

Ez az élet örökkévaló és boldog élet.

Örökkévaló itt a földön, itt a földön mennyei, és itt a földön örömmel teli élet.

Örömmel teli a szeretet és halhatatlan, romolhatatlan a szeretet, a szeretet mennyei.

A mennyei ember alakját öltsetek föl tehát magatokra, hogy Őt viseljétek az örökkévaló jövőben.

Hogy viselhessétek Őt, öltsetek föl már itt a földön, viseljétek a földi élet napjaiban, a földi élet tetteiben.

Ragyogja be, hassa át tündöklő fényével tetteiteket, földi életek perceit a szeretet,

a mennyei fény, a halhatatlan örökkévalóság, a krisztusi emberség.

És erre mutat példát az ószövetségi történet. Milyen megrendítő, milyen szép ez a kép!

Ott áll Dávid ellensége fejénél, aki életére tör, aki üldözi Őt, aki katonáival, fegyvereivel követi Őt a rejtkehelyre, hogy kioltsa életét.

És íme, ott áll most a fejénél, és ott van a fegyver, amelyet ellene emelt föl.

És ott van a segítőtársa Abisáj, ott van a szándék, a földi ember:

Lám, uram, most Isten kezedbe adta ellenségedet! Csak szólj egy parancsot, és egyetlen döféssel átszegezem a torkát, bizony másodikra már nem lesz szükség!

És milyen nagylelkűség, milyen mennyei tett, hogy nem nyújtja ki Dávid a kezét ellensége ellen,

aki ott van a kezében, hanem meghagyja az életét.

És messziből megmutatja neki a szeretetét, a szeretetének a fegyverét mutatja meg,

és nemcsak a lándzsát, amit magával vitt, de e lándzsa hegyén, amit magasba emelt Dávid,

biztosan megcsillant a hajnali fény, a mennyei ragyogás tündökölt.

És e fény elvakította Saul szemét, bizony könnybe lábadt az ellenség tekintete, bizony lenyűgözte őt a szeretet. Milyen hatalmas példa ez, a mennyei tett, a szeretet példája.

Öltsetek föl tehát magatokra a mennyei embert, szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és csak jót tegyetek! Mondjatok áldást, és mondjatok áldást mindenkinek!

Ámen.

2022. február 20.

Takács Gyula plébános atya